

Nr 21.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående ändrad lydelse av 213 och 215 §§ lagen den 25 maj 1917 (nr 257) om försäkringsrörelse; given Stockholms slott den 3 januari 1941.

Under återopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag angående ändrad lydelse av 213 och 215 §§ lagen den 25 maj 1917 (nr 257) om försäkringsrörelse.

GUSTAF.

Fritiof Domö.

Fö r s l a g

till

L a g**angående ändrad lydelse av 213 och 215 §§ lagen den 25 maj 1917
(nr 257) om försäkringsrörelse.**

Härigenom förordnas, att 213 och 215 §§ lagen den 25 maj 1917 om försäkringsrörelse skola, i nedan angivna delar, erhålla följande ändrade lydelse:

213 §.

De i — — — för beräkningen.

Räntefoten må — — — sådan rörelse.

Grunderna för — — — av försäkringssumman.

Utan hinder av vad i tredje stycket stadgas må grunderna för premierreservens beräkning vara avfattade på annat sätt än där föreskrives, såframt summan av premierreserverna för de särskilda försäkringarna blir minst lika stor som efter grunder avfattade enligt tredje stycket. Vid beräkning av enskild försäkringstagares rätt skall i dylikt fall såsom försäkringens andel i den totala premierreserven anses premierreserven för försäkringen efter sådana enligt tredje stycket avfattade grunder, som giva samma totala premierreserv.

Varda grunderna för beräkning av premierreserven ändrade, bestämmer Konungen efter vilka grunder premierreserven för äldre försäkring skall beräknas.

215 §.

Ett belopp — — — annan art:

7) reservpremier, ingående i förfallna obetalda premier, eller, därest grunderna för premierreservens beräkning ej äro avfattade enligt 213 § tredje stycket, den del av sistnämnda premier, som Konungen bestämmer;

8) belopp, som — — — kunna medgivas.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Utdrag av protokollet över handelsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 13 december 1940.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, SKÖLD, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ, ROSANDER.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anmäler chefen för handelsdepartementet, statsrådet Domö, *fråga om vissa ändringar i lagen den 25 maj 1917 om försäkringsrörelse* samt anför:

I särskilda till Kungl. Maj:t ställda, av försäkringsinspektionen med utlåtande den 23 maj 1940 överlämnade skrifter har ett vart av elva försäkringsbolag, vilkas rörelse avser livförsäkring, anhållit om stadfästelse å beslut om ändring av bolagets grunder beträffande, bland annat, beräkning av premiereserv. Försäkringsinspektionen har i utlåtandet — under framhållande bland annat att de grunder för premiereservens beräkning, varå stadfästelse söktes, visserligen företedde viss formell avvikelse från bestämmelserna i 213 § tredje stycket lagen om försäkringsrörelse men att samma grunder dock kunde anses helt tillgodose huvudsyftet med bestämmelserna — tillstyrkt ansökningarna. Vid beredning inom handelsdepartementet hava emellertid, enär de ifrågasatta grunderna icke vore avfattade på sätt i nämnda lagrum stadgades, ansökningarna ansetts icke kunna bifallas utan föregående lagändring.

I anledning härav har *försäkringsinspektionen* i skrivelse den 29 juni 1940 föreslagit vissa ändringar i förevarande lag beträffande grunder för beräkning av livförsäkringsbolags premiereserv samt därvid anført följande.

I lagen om försäkringsrörelse av den 25 maj 1917 meddelas i 213 § vissa föreskrifter rörande grunderna för beräkning av premier och premiereserv för livförsäkring. Tredje stycket av nämnda paragraf föreskriver en viss metodik vid premiereservens beräkning. Enligt detta stycke skola nämligen grunderna för premiereservens beräkning vara så avfattade, att premiereserven för varje särskild försäkring framkommer såsom det belopp, varmed kapitalvärdet av bolagets beräknade framtida utgifter för försäkringen må överskjuta kapitalvärdet av på visst sätt bestämda reservpremier, vilka ingå i de försäkringspremier bolaget må hava att ytterligare uppbära. Detta innebär, att premiereserven vid ett bokslut framkommer som skillnaden mellan en skuldpost och en tillgångspost. Skuldposten utgör kapitalvärdet av dels bolagets framtida utbetalningar enligt de försäkringsavtal, som bestå vid tidpunkten för bokslutet, dels bolagets framtida kostnader för förvaltningen av detta försäkringsbestånd. Tillgångsposten utgör kapitalvärdet av

de reservpremier, som på grund av försäkringsavtalen komma att inflyta — dock med den inskränkningen, att denna tillgångspost icke för någon försäkring får upptagas till högre belopp än skuldposten för samma försäkring. Reglerna för reservpremiernas beräkning äro så avfattade, att med nu gällande grunder för beräkning av försäkringspremier reservpremierna bliva mindre än dessa. Härav blir följden, att ovannämnda tillgångspost blir mindre än om försäkringspremierna lagts till grund för beräkningen, varför resultatet av den omhandlade lagföreskriften blir, att premiereserven kommer att innehålla en viss säkerhetsmarginal. Försäkringsinspektionen finner det uppenbart, att lagstiftarens avsikt blott varit att föreskriva en sådan säkerhetsmarginal, då det måste anses betydelselöst om beräkningen sker enligt den ena eller andra metoden.

Med hänsyn till de alltmera komplicerade grunder, som föranletts av de senare årens talrika övergångsformer mellan dödsfalls- och livsfallsförsäkring, har det framstått i allt högre grad angeläget att åstadkomma förenklingar i arbetet med premiereservberäkningen. Undersökningar i frågan hava bland annat utförts i anslutning till arbetet inom försäkringsutredningen, vilken emellertid på grund av rådande förhållanden tillsvidare måst inställa sitt arbete. Det har under dessa undersökningar visat sig, att någon avsevärd förenkling i premiereservberäkningen knappast torde vara möjlig, därest man i detalj formellt fasthåller vid den metodik, som framgår ur de återgivna bestämmelserna i 213 § lagen om försäkringsrörelse. Däremot är det möjligt att i icke oväsentlig mån underlätta premiereservberäkningen vid tillämpning av en metod, som företer viss formell avvikelse från lagens bestämmelser men samtidigt ger ett värde på premiereserven, som för den stora huvudmassan av försäkringar är något större än som motsvarar lagens krav. För vissa mindre frekventa försäkringsformer kan ifrågakvarande metod ge värden, som något understiga de mot lagens bestämmelser svarande.

Som ovan antytts har försäkringsutredningen bland annat förevarande spörsmål på sitt program. Man torde kunna förvänta, att det förslag, som utredningen en gång kommer att framlägga, kommer att innehålla vissa ändringar av de tekniska bestämmelserna rörande livförsäkring, däribland även bestämmelserna angående premiereservens beräkning. Emellertid förefinnes redan nu ett starkt behov av en ändring av sistnämnda bestämmelser. De grunder för beräkning av försäkringspremier, vilka stadfästes genom resolutioner den 26 augusti 1938, utformades med hänsyn till den alltmer framträdande komplikationen hos försäkringsformerna. Såsom ovan framhållits är det framför allt ur arbets- och omkostnadssynpunkt angeläget, att en motsvarande anpassning sker i fråga om beräkningen av premiereserven för de försäkringar, vilka meddelats enligt nämnda grunder. För att icke föregripa den lagändring som försäkringsutredningen kan komma att föreslå, anser sig försäkringsinspektionen icke för närvarande böra föreslå någon annan ändring av förevarande bestämmelser än som kräves för genomförandet av en sådan förenkling i metoden för premiereservens beräkning som här åsyftas. Det avsedda resultatet kan uppnås genom att i 213 § efter tredje stycket införa ett nytt stycke av följande lydelse:

»Utan hinder av vad sålunda stadgats må grunderna, såvitt angår metoden för beräkningen av livförsäkringsbolags premiereserv vara avfattade på annat sätt, under förutsättning att den härigenom erhållna premiereserven för bolagets samtliga livförsäkringar icke blir mindre än summan av de på sätt förut sagts beräknade premiereserverna för de särskilda försäkringarna.»

Sista stycket i 213 § bibehålles oförändrat.

Införandet av den sålunda angivna bestämmelsen medför ingen som helst materiell ändring beträffande lagens föreskrifter rörande livförsäkringsbo-

lags balansräkning, då häri icke ingår annat än summan av premiereserverna för bolagets samtliga livförsäkringar. Att bestämmelsen icke utgör hinder för grunder, som leda till en större premiereserv än som motsvarar summan av de särskilda försäkringarnas premiereserver, beräknade på sätt i 213 § tredje stycket sägs, innebär icke heller någon ändring i sak. Gällande lag föreskriver nämligen beträffande antagandena i grunderna rörande räntefot, riskmått och omkostnader endast att de skola vara betryggande, vilket innebär, att lagen icke föreskriver någon övre gräns för premiereservens storlek.

Premiereserven för de enskilda försäkringarna är av betydelse endast i sådant tillfälle, som avses i 235 § fjärde stycket. Nämnda lagrum föreskriver, att om för försäkringsbolag, som driver livförsäkringsrörelse, särskild administration inträtt och vissa i samband med administrationen vidtagna åtgärder icke lett till avsett resultat, fördelning av bolagets tillgångar skall äga rum, varvid varje försäkringstagares fordran skall anses motsvara hans andel i försäkringsfonden. Om den föreslagna ändringen av 213 § kommer till stånd, kunna bolagen erhålla stadfästelse å grunder, vilka leda till individuella premiereserver, som i vissa fall icke uppfylla bestämmelserna i 213 § tredje stycket. I och för sig synes detta förhållande icke behöva utgöra hinder för att dessa reserver läggas till grund för bestämningen av försäkringstagares fordran hos bolaget, men för att någon ändring i sak icke heller skall inträda vid tillämpning av 235 § fjärde stycket, vill försäkringsinspektionen föreslå, att detta stycke ändras så att sista punkten kommer att lyda på följande sätt. »För sådant ändamål skall verkställas beräkning av det belopp, vartill försäkringsfonden uppgår; och skall vid fördelningen av tillgångarna varje försäkringstagares fordran anses motsvara hans enligt bestämmelserna i 213 § tredje stycket beräknade andel i fonden.»

En sådan bestämmelse skulle medföra, att ett bolag, som utnyttjat det medgivande, som den föreslagna ändringen av 213 § innebär, även måste söka stadfästelse å grunder, som stå i överensstämmelse med 213 § tredje stycket, för den händelse fördelning av tillgångarna skulle ske. Enligt försäkringsinspektionens mening skulle sådan stadfästelse icke behöva sökas, förrän administration inträtt.

Under åberopande av vad sålunda anförts får försäkringsinspektionen hemställa, att Kungl. Maj:t tacktes föreslå riksdagen antaga ändrad lydelse av ifrågavarande lag på sätt ovan angivits.

Sedan *svenska livförsäkringsbolags förening* beretts tillfälle att yttra sig i ärendet, har föreningen i skrift den 7 september 1940 anförts följande.

Föreningen inser, att mot de av bolagen nu ingivna förslagen till grunder för premiereservens beräkning kan invändas, att desamma icke stå i full överensstämmelse med stadgandet i 213 § tredje stycket lagen om försäkringsrörelse, om lagbestämmelsen ifråga tolkas strängt efter ordalagen. Det syfte, som bolagen velat uppnå, hade emellertid likaväl som genom den i förslaget till grunder valda redigeringen kunnat vinnas genom en annan formulering, som helt anslutit sig till nyssnämnda lagbestämmelses ordalydelse. Grunderna skulle då ha föreskrivit, att de enskilda premiereserverna i första hand skulle bestämmas enligt stadgandet i 213 § tredje stycket samt att till summan av de sålunda bestämda reserverna skulle göras ett tillägg, definierat såsom skillnaden mellan å ena sidan premiereserverna enligt ovan nämnda förslag till grunder och å andra sidan nyssnämnda summa av individuella reserver. Då med nuvarande sammansättning av försäkringsbeståndet berörda skillnad alltid kan förutsättas ha ett positivt värde, kunna bolagen med en sådan formulering av de nya premiereservgrunderna använda

samma arbetsbesparande metod vid beräkningarna, som åsyftats med de ingivna förslagen. Den i 213 § angivna metoden skulle likväl stå fast såsom normerande såväl för den totala premiereservens minimistorlek som för andelarnas beräkning vid tillämpning av 235 §.

Föreningen anser sålunda, att den uppkomna svårigheten skulle enklast kunna lösas genom en omredigering av de ingivna förslagen till grunder. För en sådan lösning talar också att man bör undvika att utan tvingande skäl föregripa den omarbetning av de försäkringstekniska föreskrifterna i lagen om försäkringsrörelse, som allt fortfarande står på dagordningen. Av sådant skäl har man redan tidigare vid utformningen av grunderna måst använda sig av särskilda konstruktioner för att bringa dem i överensstämmelse med lagbestämmelsernas ordalydelse i sådana av livförsäkringsteknikens utveckling framtvingade fall, som icke kunnat förutses vid tidpunkten för lagens tillkomst.

Om den sålunda angivna utvägen icke anses böra väljas, har föreningen ingen invändning mot det av försäkringsinspektionen framlagda förslaget.

I infortrat utlåtande i anledning av vad föreningen sålunda anfört har *försäkringsinspektionen* framhållit, att dess förslag till ändring i lagen om försäkringsrörelse närmast föranletts av de grunder för beräkning av premiereserv för försäkringar, tecknade efter den 26 augusti 1938, å vilka livförsäkringsbolagen ansökt om stadfästelse. Dessa grunder hade utformats med tanke på att möjliggöra vissa förenklingar i arbetet med premiereservens beräkning. På grund av att 213 § nämnda lag givits formen av en föreskrift om användande av viss metod vid premiereservens beräkning — en form som i själva verket icke varit nödvändig för paragrafens ändamål — stode nyssnämnda grunder icke formellt i överensstämmelse med lagen. Det oaktat hade inspektionen i utlåtandet den 23 maj 1940 ansett sig oförhindrad att tillstyrka grunderna med hänsyn till att lagföreskrifterna materiellt sett vore uppfyllda. Vid statsrådsberedning av ärendet angående stadfästelse av dessa grunder yppades betänkligheter av formella skäl och framhölls att förutsättningen för stadfästelse vore, att lagen ändrades. På grund därav framkom inspektionen med förslag till ifrågavarande lagändring.

Vidare anför inspektionen följande.

Föreningen föreslår i sitt yttrande, att ingen lagändring nu genomföres och att bolagen med återkallande av sina ansökningar om stadfästelse å grunder inkomma med nya sådana. Dessa skulle avse grunder, föreskrivande en beräkningsmetod, som stode i formell överensstämmelse med den i lagen beskrivna. Premiereserven skulle ändå beräknas enligt den metod, som beskrives i de nu ingivna grunderna. Den formella motsättningen mellan lagen och grunderna skulle sålunda försvinna men i stället en motsättning mellan grunderna och den i verkligheten tillämpade beräkningsmetoden uppkomma.

I enlighet med den ståndpunkt i själva sakfrågan inspektionen intog i sitt ovannämnda yttrande har inspektionen för sin del ingen direkt anledning avstyrka föreningens förslag, då den ifrågavarande beräkningsmetoden leder till en premiereserv av den storlek, som 213 § kräver. Inspektionen vill dock ifrågasätta, huruvida de av formella skäl föranledda, ovan omnämnda betänkligheterna kunna undanröjas genom det föreslagna tillvägagångssättet, då ju samma motsättning skulle kvarstå mellan den i lagen angivna beräkningsmetoden och den som faktiskt skulle komma till användning.

Av utredningen framgår, att det för försäkringsbolag, som driver livförsäkringsrörelse, är angeläget att vid premiereservens beräkning kunna använda annan och mindre arbetskrävande metod än den som följer av bestämmelserna i 213 § tredje stycket lagen om försäkringsrörelse. Såsom förut nämnts torde emellertid stadfästelse lagenligt icke kunna meddelas å sådana grunder för beräkningen av premiereserven, vilka ej äro avfattade på sätt i detta lagrum föreskrives, även om premiereserven efter dylika grunder skulle bliva minst lika stor som efter grunder, upprättade i överensstämmelse med lagrummet. Enligt vad förut framhållits torde visserligen försäkringsutredningen i sinom tid komma att i lagen föreslå vissa ändringar av de tekniska bestämmelserna rörande livförsäkring, däribland även bestämmelserna angående premiereservens beräkning. I likhet med försäkringsinspektionen anser jag emellertid önskvärt, att i avvaktan härpå kommer till stånd en sådan lagändring, som öppnar möjlighet för bolagen att vid premiereservens beräkning tillämpa annan metod än den i 213 § tredje stycket föreskrivna, under förutsättning att den härigenom erhållna premiereserven icke blir mindre än efter grunder, avfattade enligt nämnda stycke. Försäkringsinspektionens förslag i ämnet tillgodoser detta önskemål. Den av svenska livförsäkringsbolags förening alternativt förordade lösningen av frågan, innebärande att grunderna i formellt hänseende skulle utformas i enlighet med lagrummet ifråga men att vid premiereservens beräkning likväl skulle begagnas annan metod än den där angivna, synes icke böra godtagas. Jag tillstyrker förty, att bestämmelse av den innebörd, försäkringsinspektionen föreslagit, upptages såsom ett nytt stycke i paragrafen.

Såsom försäkringsinspektionen framhållit kommer emellertid vid tillämpning av annan metod för premiereservens beräkning än den i 213 § tredje stycket föreskrivna fördelningen av den totala premiereserven å de särskilda försäkringarna att bliva i viss mån annorlunda än efter grunder i överensstämmelse med nämnda metod; sålunda kan efter grunder, som ej äro avfattade på sätt i 213 § tredje stycket stadgas, premiereserven för vissa försäkringar bliva mindre och för andra större än efter grunder enligt detta lagrum, ehuru den totala premiereserven i båda fallen är densamma. Försäkringsinspektionen har anført, att premiereserven för de enskilda försäkringarna vore av betydelse i sådant tillfälle, som avsåges i lagens 235 § fjärde stycket; enligt detta lagrum skall nämligen vid fördelning av tillgångarna i ett livförsäkringsbolags administrationsbo varje försäkringstagares fordran anses motsvara hans andel i försäkringsfonden. Då syftet med det ifrågasatta tillägget till 213 § endast är att möjliggöra tillämpning av förenklade metoder för premiereservens beräkning utan att härigenom påverka de olika försäkringstagarnas rätt, anser jag, i likhet med försäkringsinspektionen, att vid förutnämnda fördelning av tillgångarna försäkringstagarens fordran skall beräknas enligt grunder i överensstämmelse med 213 § tredje stycket.

Även om 235 § fjärde stycket avser det i tillämpningen viktigaste fall, där premiereserven kan vara av betydelse för de enskilda försäkringstagarna, är detta dock icke det enda stadgandet i lagen av dylikt slag. I sådant hän-

seende må framhållas, att den å varje försäkring belöpande andelen i den totala premiereserven inverkar å försäkringstagarens rätt jämväl i de fall, som avses i lagens 140 § andra stycket och 184 § andra stycket. Den i 140 § andra stycket givna bestämmelsen, att vid nedsättning av delägarers andel i ömsesidigt livförsäkringsbolags premiereserv alla andelar skola nedsättas i samma förhållande, är visserligen icke tillfredsställande ur ekonomiska rättvisesynpunkter, varför det i realiteten torde kunna betraktas som likgiltigt, om vid sådan nedsättning andelarna beräknas enligt 213 § tredje stycket eller, med stöd av det föreslagna tillägget till paragrafen, enligt annan metod. Vad angår stadgandet i 184 § andra stycket saknar detsamma för närvarande betydelse i fråga om livförsäkringsbolag, enär alla sådana bolag infört den bestämmelsen i bolagsordningen, att allenast bolagets tillgångar häfta för dess förbindelser. Det lär icke föreligga skäl för antagande, att ändring häri kommer att vidtagas. Även om sålunda nu ifrågavarande båda lagrum äro av ringa vikt eller sakna betydelse i förevarande avseende, torde dock, i likhet med vad som föreslagits beträffande 235 § fjärde stycket, böra uttryckligen föreskrivas att bestämmelserna i jämväl dessa lagrum ej skola påverkas av det föreslagna tillägget till 213 §. Ifrågavarande syfte — att enskild försäkringstagares rätt under alla omständigheter skall bedömas på samma sätt som om grunderna varit avfattade enligt 213 § tredje stycket — har efter överläggningar med försäkringsinspektionen ansetts kunna vinnas därigenom, att nämnda tillägg till paragrafen uttryckligen begränsas på så sätt, att det icke avser beräkningen av de å de särskilda försäkringarna belöpande andelarna i den totala premiereserven. I lagtexten kan detta komma till uttryck genom att i samband med tillägget till 213 § upptages en bestämmelse av innebörd, att, då fråga gäller enskild försäkringstagares rätt, såsom försäkringens andel i den totala premiereserven skall anses försäkringens premiereserv efter sådana enligt 213 § tredje stycket avfattade grunder, som giva samma totala premiereserv. Nu avsedda grunder synas lämpligen — ehuru det är ovisst om eller när de behöva tillämpas — böra upprättas och stadfästas i samband med grunderna i övrigt. Eftersom detta torde kunna påfordras med stöd av gällande bestämmelser i 7 § 1) och 123 § 1) av lagen, torde särskild föreskrift om skyldighet för bolagen i sådant hänseende ej behöva upptagas.

I 213 § sista stycket förevarande lag stadgas, att, om grunderna för beräkning av premiereserven ändras, skola, där ej Konungen fastställer särskilda grunder för beräkningen av premiereserven för äldre försäkring, de nya grunderna tillämpas jämväl å sådan försäkring, dock att reservpremien skall så avpassas, att premiereserven vid övergången blir minst lika stor som efter de äldre grunderna. Då den förut föreslagna ändringen i denna paragraf innebär, att premiereserven kan beräknas utan införande av begreppet reservpremie, torde detta stycke ej kunna bibehållas oförändrat. Åt lagrummet ifråga synes i stället lämpligen böra givas det innehållet, att, därest grunderna ändras, Konungen skall bestämma efter vilka grunder premiereserven för äldre försäkring skall beräknas.

Enligt reglerna i 213 § för premiereservens beräkning skola reservpremier, som ingå i de enligt försäkringsavtalet förfallna premierna, räknas såsom influtna, även om premierna äro obetalda. Därav har ansetts följa, att sådana reservpremier böra få användas till redovisning av försäkringsfonden; bestämmelse härom har upptagits under 7) i 215 §. Såsom nyss nämnts kan emellertid efter genomförandet av den föreslagna ändringen i 213 § premiereserven beräknas efter grunder, som icke definiera särskilda reservpremier. Med hänsyn härtill torde under 7) i 215 § böra stadgas, att försäkringsfonden må redovisas antingen med reservpremier, ingående i förfallna obetalda premier, eller ock, därest grunderna för premiereservens beräkning ej äro avfattade enligt 213 § tredje stycket, med den del av sistnämnda premier som Konungen beslutar. Sådant beslut synes lämpligen böra ske i form av stadfästelse å grunder, där storleken av denna del angivits.

I enlighet med vad sålunda anförts har inom handelsdepartementet upprättats förslag till lag om ändrad lydelse av 213 och 215 §§ lagen om försäkringsrörelse. Den föreslagna lagen synes böra träda i kraft omedelbart efter utfärdandet.

Föredraganden hemställer, att lagrådets utlåtande över det upprättade förslaget till lag angående ändrad lydelse av 213 och 215 §§ lagen den 25 maj 1917 (nr 257) om försäkringsrörelse, av den lydelse bilaga¹ till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Nils Sehlberg.

¹ Denna bilaga, vilken är likalydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 27 december 1940.

Närvarande:

justitieråden FORSSMAN,
BELLINDER,
regeringsrådet LUNDEVALL,
justitierådet STERZEL.

Enligt lagrådet den 17 december 1940 tillhandakommet utdrag av protokoll över handelsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 13 december 1940, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag angående ändrad lydelse av 213 och 215 §§ lagen den 25 maj 1917 (nr 257) om försäkringsrörelse*.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av hovrättsfiskalen Sven Åke Edling.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:
G. Lindencrona.

Utdrag av protokollet över handelsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 3 januari 1941.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ, ROSANDER.

Chefen för handelsdepartementet, statsrådet Domö, anmäler efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet lagrådets den 27 december 1940 avgivna utlåtande över det den 13 i samma månad till lagrådet remitterade förslaget till lag angående ändrad lydelse av 213 och 215 §§ lagen den 25 maj 1917 (nr 257) om försäkringsrörelse samt hemställer, att förslaget, som av lagrådet lämnats utan erinran, måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Åke Hartvig.